

HỒI 32

TIỆC TÙNG KHÁCH KHỨA LIÊN MIÊN

Ngày hôm sau, Tây Môn Khánh một mặt sai Lai Bảo đem thư tới báo cho sở Đề hình biết, một mặt gọi thợ làm mũ quan, may phẩm phục và làm các vật dụng cần thiết.

Trong khi đó Ngô Chủ quản tới tìm Ứng Bá Tước, báo tin là mình được làm Dịch thừa tại huyện, rồi nhờ Bá Tước nói với Tây Môn Khánh cho vay tiền để ăn khao. Ngô Điển Ân năn nỉ hết lời rồi phục lạy Bá Tước, hứa đền ơn mười lạng. Ứng Bá Tước hoảng sợ, vội đỡ dậy mà bảo:

- Bây giờ chẳng gì ca ca cũng là người có chức phận rồi, làm vậy sao được, xin cứ đứng dậy, thủng thẳng rồi nói chuyện. Bây giờ ca ca cần bao nhiêu thì đủ?

Điển Ân ngồi dậy đáp:

- Chẳng nói giấu gì huynh, trong nhà tôi hiện một đồng một chữ cũng không, bây giờ trước hết phải có cái lễ cho quan trên để ra mắt mà nhậm chức, lại phải có mũ măng quần áo, có con ngựa mà cưỡi, sau hết phải có tiệc tùng đãi thân bằng quyến thuộc, vô vọng bắt thành danh mà. Tính ra ít nhất cũng phải bảy tám chục lạng mới đủ. Chỉ có huynh là giúp được mà thôi, công việc xong xuôi, ơn ấy sẽ đền đáp xứng đáng. Tôi đã viết sẵn một giấy vay nợ rồi đây, huynh xem qua rồi đưa cho Tây Môn Đại quan nhân giùm.

Ứng Bá Tước xem qua rồi bảo:

- Việc này huynh tính bảy tám chục lạng e không đủ, chuyện gì chứ chuyện này mà thiếu hụt thì kỳ lắm. Theo tôi thì

huynh nên sửa lại là một trăm lạng, chắc không phải chịu tiền lời đâu. Nay mai làm quan, bổng lộc kéo lại mấy hồi, lúc đó trả lại cũng không muộn.

Ngô Điển Ân mượn bút mực Bá Tước sửa lại là một trăm lạng, rồi ngồi uống trà trò chuyện với Ứng Bá Tước một lát, sau đó hai người cùng tới nhà Tây Môn Khánh. Bình An chạy ra mời hai người vào trong thấy trên đại sảnh nào thợ may thợ bạc và nhiều thợ khác đang túi bụi làm việc. Tây Môn Khánh đang sai Kính Tế viết thiệp cho các quan, thấy hai người vào thì đứng dậy vái chào mời ngồi. Ứng Bá Tước hỏi:

- Giấy bố nhậm đại ca về tới chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Nghe nói là đã về rồi, tôi đang sai Bôn Tứ đi hỏi đó.

Bình An đem trà ra, qua một tuần trà. Bá Tước vẫn chưa đả động tới chuyện của Ngô Điển Ân, mà chỉ bước tới đấm thợ, cầm một cái đai lên coi. Tây Môn Khánh thấy vậy hỏi:

- Nhị ca thấy mấy cái đai đó thế nào?

Bá Tước lấy thêm mấy cái đai nữa lên coi rồi nói:

- Quả là quý, đai phải to bản thế này mới là sang, những thứ này có lẽ tìm khắp cả Đông Kinh cũng chưa chắc đã thấy. Đến ngay cả Vệ chủ lão gia, tuy có đai ngọc đai vàng, nhưng chắc không có cái đai hạc, đỉnh cái đai tê giác này là thủy tê giác đây, quý vô song, nếu đại ca không tin thì cứ thả vào nước, nó sẽ rẽ nước ra làm đôi cho mà xem. Thứ này đại ca mất bao nhiêu tiền mới tìm được vậy?

Tây Môn Khánh cười:

- Hai người thử đoán coi là bao nhiêu.

Bá Tước cũng cười:

- Chúng tôi làm sao đoán được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thế thì để tôi nói cho mà nghe, đó là thứ đai trong Vương Chiêu Tuyên phủ đó. Hôm qua có người tới mách tôi, tôi sai Bôn Tứ tới trả giá bảy chục lạng, nhưng tới lui mấy lần mà đảng đó người ta không chịu, nhất định đòi đủ một trăm lạng đó.

Bá Tước nói:

- Hèn gì, tiền nào của ấy có khác. Một vị quan không phải là đại ca thì làm sao có được cái đại này.

Nói xong lại ngồi xuống vừa uống trà vừa khen tặng một hồi. Tây Môn Khánh hỏi Ngô Điển Ân:

- Giấy tờ của người đã về chưa?

Ứng Bá Tước đỡ lời:

- Chính vì giấy tờ có rồi cho nên hôm nay Ngô nhị ca mới phải nhờ tôi tới đây nói với đại ca, xin đại ca thứ nhất là nghĩ tới công lao lặn lội đi Đông Kinh của Ngô nhị ca, thứ nhì là nghĩ tới tình đồng liêu dù là chức phận cao thấp khác nhau, nhưng bây giờ đều là thân tử của triều đình rồi, để đại ca giúp đỡ cho. Ngô nhị ca đây bây giờ phải có lễ mọn trình diện người trên, phải có quần áo mũ măng cho ra vẻ, phải có tiệc mọn mà đãi đằng mọi người, tốn kém chắc nhiều, mà tiền bạc không có nổi một đồng. Đại ca thương tình Ngô nhị ca đây mà cho vay ít lạng, nay mai Ngô nhị ca mãn cán việc quan sẽ trả cho đại ca mà không bao giờ quên được ơn lớn của đại ca. Đừng nói Ngô nhị ca trước đây cũng là người của đại ca, cứ nói với tư cách của một vị Dịch thừa tại huyện, Ngô nhị ca mượn tiền, đại ca cũng chẳng nên từ chối.

Đoạn quay sang bảo Điển Ân:

- Ngô nhị ca à, nhị ca đưa tờ giấy đó cho quan nhân coi qua.

Ngô Điển Ân vội rút trong tay áo ra tờ giấy nợ, đưa cho Tây Môn Khánh, Tây Môn Khánh đọc thấy mượn một trăm lạng, người bảo chứng là Ứng Bá Tước tiền lời hàng tháng là năm phân, bèn sai lấy bút, tự tay xóa chỗ tiền lời đi rồi bảo:

- Đã có Ứng nhị ca đứng ra bảo lãnh thì tôi không lấy tiền lời làm gì chỉ cần trả đủ số vốn mà thôi.

Nói xong cất giấy nợ đi rồi vào trong nhà lấy bạc. Bỗng có người của Hạ Đê hình tới hỏi về ngày nhậm chức. Tây Môn Khánh đã nhờ Từ tiên sinh xem âm dương, chọn ngày mồng hai tháng bảy làm ngày đáo nhậm, bèn viết thiệp trả lời Hạ Đê hình, thưởng tiền cho người mang thiệp rồi sai tiền ra cổng. Sau đó Tây Môn Khánh bảo Kính Tế vào lấy một trăm lạng bạc ra giao cho Ngô Điển Ân rồi bảo:

- Ngô nhị ca chỉ cần trả đủ tôi một trăm lạng này mà thôi.

Điển Ân nhận bạc rồi khấu đầu cảm tạ, sau đó cáo từ. Tây Môn Khánh bảo:

- Tôi không dám lưu giữ Ngô nhị ca, để nhị ca lo công việc, chỉ giữ Ứng nhị ca ở lại đây mà thôi. Chúng tôi còn nhiều chuyện nói.

Ngô Điển Ân vui mừng ra về, nhưng sau này thì quên hẳn ơn của Tây Môn Khánh, trái lại lấy oán mà báo lại, nhưng đó là chuyện về sau.

Lát sau, Bôn Tứ lo xong việc trở về, Tây Môn Khánh cho ngồi cùng Ứng Bá Tước và Từ tiên sinh ăn cơm uống rượu. Đang ăn uống thì có Ngô đại cữu tới chúc mừng. Từ tiên sinh ăn xong cáo từ mà về. Sau đó Ứng Bá Tước cũng cáo từ để tới nhà Ngô Điển Ân. Điển Ân đã gói sẵn mười lạng bạc, hai tay kính cẩn đưa cho Bá Tước rồi quỳ xuống cảm tạ. Bá Tước cười bảo:

- Tôi mà không khéo nói thì chắc gì nhị ca mượn được tiền, mà lại không phải chịu tiền lời nữa.

Nói xong cáo từ ra về. Điển Ân thì lo lễ vật cho quan trên, lo may quần áo, mua ngựa và chuẩn bị đãi tiệc.

Nói về Lý Tri huyện, nghe tin Tây Môn Khánh được bổ nhiệm làm Phó Thiên hộ thì cùng các quan lại sai đem rượu quý và các lễ vật tới mừng. Người được giao phó đem lễ vật tới là một thanh niên mười tám tuổi tên là Trương Tiểu Tùng, vốn người huyện Thường Thục phủ Tô Châu, nguyên là con nhà danh giá trong huyện, tướng mạo thanh tao tuấn tú, mặt như thoa phấn, răng trắng môi đỏ, biết chữ nghĩa, giỏi đàn ca. Tiểu Tùng ăn mặc đẹp đẽ đem lễ vật tới, Tây Môn Khánh thấy diện mạo khôi ngô, ăn nói hoạt bát thì vui vẻ lắm, lại xem thiệp thấy Lý Tri huyện tặng luôn cả Tiểu Tùng cho Tây Môn Khánh làm gia nhân thì càng thích, một mặt viết thiệp cảm tạ sai người đem đi, một mặt thâu nạp Tiểu Tùng, cải tên là Thu Đông, giao phó cho công việc coi sóc văn phòng của mình, giao dịch thư từ với bên ngoài, lại cho giữ chìa khóa hoa viên.

Trong khi đó Chúc Thật Niệm lại giới thiệu một tiểu gia nhân mới mười bốn tuổi, Tây Môn Khánh cũng thâu nạp, cải

tên là Kỳ Đông, sai cùng với Cẩm Đông lo việc và theo mình mỗi khi ra ngoài.

Tối ngày nhậm chức, một mặt Tây Môn Khánh cho mở tiệc lớn tại nhà, gọi những ca nữ nhạc công xuất sắc tối, trong đó có cả Lý Minh, một mặt tối sở Đề hình để nhận việc. Tây Môn Khánh cười ngựa bạch, đội mũ ô sa, mặc áo ngũ sắc, đeo đai thủy tê đi ở giữa gia nhân xúm xít xung quanh, lính hầu trước sau dẹp đường, tiền hô hậu ủng, náo loạn cả huyện, đoàn tùy tùng cả mấy chục người, trống chiêng vang dậy. Sau đó trở về nhà. Quan khách lần lượt tới đông đủ. Trước hết Tây Môn Khánh vái chào các quan phủ huyện rồi ra mắt các bạn đồng liêu, sau đó mới chào hỏi thân bằng quyến thuộc và hàng xóm láng giềng. Cuối cùng mời mọi người nhập tiệc. Cả một ngày hôm đó tiệc tùng ca xướng, tối tối khách khứa mới ra về.

Từ đó trở đi, ngày ngày Tây Môn Khánh tới Vệ Môn tại Hình viện dâng đường xét xử các vụ án, hỏi cung các can nhân, lo mọi vấn đề về việc hình.

Thấm thoát đã tới ngày đầy tháng của Quan ca nhi, con của Bình Nhi. Vợ Ngô đại cữu, Ngô nhị cữu, Dương cô nương, Phan bà, Ngô đại di, vợ Kiều đại hộ và thân bằng quyến thuộc đều đem lễ vật tới mừng. Các quán ca nữ như Lý Quế Thư, Ngô Ngân Nhi cũng gửi lễ vật tới đồng thời lại ngồi kiệu tới chúc mừng. Tây Môn Khánh cho dọn tiệc lớn tại sảnh đường, đãi tất cả khách khứa. Bọn Xuân Mai ăn mặc đẹp để ca hát đàn kịch và đi xung quanh các bàn tiệc rót rượu mời khách.

Tây Môn Khánh từ khi ra làm quan thì cho dọn một gian phòng lớn cạnh sảnh làm thư phòng, mỗi khi từ sở Đề hình về thì vào thư phòng thay mũ áo, Thư Đông lo giữ gìn, rồi mới vào hậu phòng. Trong thư phòng mới trần thiết đủ bàn ghế giường tủ, án thư, bút mực đàn sách. Thư Đông suốt ngày ở trong thư phòng sắp xếp mọi việc, đêm thì ngủ tại một giường nhỏ kê ngay trong đó. Mỗi lần cần gì, Tây Môn Khánh đều sai a hoàn tới văn phòng tiếp xúc Thư Đông. Thư Đông tính tình lạnh lợi, nói năng hoạt bát, diện mạo khôi ngô, nên thường cột nhả với tất cả tất cả a hoàn các phòng có việc tới tiếp xúc với mình, trong đó Ngọc Tiêu có vẻ thân mật nhất.

Một hôm Thư Đông dậy sớm, đứng trước gương chải đầu thì Ngọc Tiêu mới bảo:

- Đồ quý, giờ này mà còn ngắm vuốt, cử tướng đẹp lắm đấy. Gia gia đang ăn sáng, sắp đi rồi đấy.

Thư Đông vẫn thản nhiên chải đầu. Ngọc Tiêu bảo:

- Lạ nhỉ, mũ áo gia gia để đâu?

Thư Đông bảo:

- Xếp tại đầu giường trong đó.

Ngọc Tiêu nói:

- Gia gia dặn hôm nay lấy bộ áo ngũ sắc gì đó không biết.

Thư Đông bảo:

- Bộ đó hôm qua mặc rồi, hôm nay lại mặc nữa hay sao, ai biết đâu mà xếp sẵn. Mũ áo ở cả trong tủ đó, chị muốn lấy bộ nào thì cứ mở ra mà lấy.

Ngọc Tiêu không lấy áo mà bước tới gần Thư Đông bảo:

- Gắm chữa, đàn ông con trai gì mà trang điểm diêm dúa như đàn bà, lấy dây đỏ mà cột tóc nữa.

Lại thấy Thư Đông có hai túi nhỏ giắt bên mình, một cái bằng lụa ngân hồng, một cái bằng lụa sa xanh, bèn bảo:

- Anh cho tôi cái túi bằng lụa ngân hồng này đi.

Thư Đông lờm mà đáp:

- Thứ người ta quý nhất thì lại xin, khôn thế?

Ngọc Tiêu bảo:

- Anh là đàn ông, dùng túi màu ngân hồng coi không được, để cho tôi có phải đẹp không?

Thư Đông cười:

- Có thương tôi thì cứ nói, việc gì phải mượn cớ này kia.

Ngọc Tiêu đập vào vai Thư Đông:

- Khỉ, đừng ăn nói hồ đồ, tướng quý lắm đấy.

Nói xong giựt cái túi lụa ngân hồng, nhưng hai túi cột chặt vào nhau nên Ngọc Tiêu rút ra cả hai rồi bỏ cả vào tay áo. Thư Đông kêu lên:

- Ô kia, vật dụng của người ta mà ngang nhiên chiếm đoạt là thế nào?

Ngọc Tiêu không nói gì, mặt đỏ hồng lên, vừa cười vừa sấn tới nắm lấy Thư Đồng mà dấm thùm thụp. Thư Đồng bảo:

- Này, đừng phá tôi, để tôi chải đầu cho xong chứ, đầu tóc xoắn cả ra bây giờ.

Ngọc Tiêu buông Thư Đồng ra, cười hỏi:

- Anh có biết hôm nay gia gia đi đâu không?

Thư Đồng đáp:

- Hôm nay gia gia ăn tiệc tiền đưa Hoa Chủ bạ tại nhà Tiết công, có về chắc cũng phải quá trưa. Lại nghe nói đâu là bàn với Ứng nhị gia để mua nhà của Kiều đại hộ, cho nên dấm ở lại uống rượu với Ứng nhị gia lắm, nếu vậy thì chưa biết lúc nào mới về.

Ngọc Tiêu dặn:

- Chừng nào chưa về thì đừng đi đâu, tôi sẽ tới nói chuyện.

Thư Đồng mỉm cười gật đầu. Ngọc Tiêu lại hẹn hò. Lát sau, trước khi đi Tây Môn Khánh bảo Thư Đồng mấy câu nữa mới đem mũ áo vào cho Tây Môn Khánh. Ở nhà viết thiệp mời các quan tới ngày hai mươi tám thì tới dự tiệc mừng Quan ca nhi. Lại sai Lai Hưng lo việc mua bán đồ ăn, cùng nhà bếp chuẩn bị bàn ghế dọn tiệc. Đại An thì phải đi đưa thiệp và gọi con hát. Sau đó Tây Môn Khánh lên ngựa mà đi.

Ở nhà, Nguyệt nương cùng dấm tiểu thiệp trước hết mời khách khứa vào Tụ Cảnh Đường trong hoa viên dùng trà nói chuyện, sau đó mới mời lên đại sảnh. Tiệc dọn xong xuôi thì cũng tới trưa, Tây Môn Khánh về đúng lúc, lên đại sảnh chào hỏi dấm khách đàn bà rồi bảo dọn rượu và đồ ăn, lại lấy bảy trăm lạng bạc cùng Kính Tế và Bá Tước sang nhà Kiều đại hộ ở đối diện.

Trên đại sảnh, khách khứa bắt đầu vào tiệc, ăn uống trò chuyện vui vẻ. Ngọc Tiêu nhân lúc không ai để ý, bèn lấy một cái mâm nhỏ trên để mấy món đồ ăn và một bình rượu bằng bạc, lên mang tới thư phòng cho Thư Đồng. Nhưng đẩy cửa vào, không thấy Thư Đồng đâu, sợ đứng lâu có người bắt gặp, liền để mâm rượu thịt xuống bàn rồi bước ra. Cẩm Đồng đứng hầu tiệc để ý thấy Ngọc Tiêu mang rượu thịt vào thư phòng rồi trở ra thì

nghĩ rằng Thư Đồng đang ăn uống trong thư phòng, bèn đẩy cửa bước vào, nhưng không thấy Thư Đồng đâu. Cẩm Đồng thấy mâm rượu thịt, liền lên bê xuống phòng Bình Nhi, thấy vú em Như Ý và a hoàn Tú Xuân đang coi sóc Tố Quan ca nhi, bèn hỏi:

- Nghênh Xuân đâu?

Tú Xuân đáp:

- Chị ấy đang hầu rượu Lục nương, anh hỏi làm gì?

Cẩm Đồng đáp:

- Tôi có mấy thứ này muốn tới biếu Nghênh Xuân.

Tú Xuân hỏi:

- Gì, đâu?

Đang nói thì Nghênh Xuân bưng một mâm đồ ăn vào cho vú em, thấy Cẩm Đồng bèn bảo:

- Đồ quý, tới đây làm gì vậy, sao không ở trên đó hầu tiệc?

Cẩm Đồng đưa mâm rượu thịt cho Nghênh Xuân mà bảo:

- Tôi biếu chị đây, chị nhận cho tôi vui.

Nghênh Xuân nói:

- Bình rượu này là ở bàn tiệc, anh mang xuống đây sao được?

Cẩm Đồng đành nói thật:

- Đây là rượu thịt do Ngọc Tiêu lên dọn ra rồi bưng vào thư phòng cho Thư Đồng ăn, nhưng Thư Đồng không có trong thư phòng, Ngọc Tiêu để đó rồi ra, tôi muốn đùa chơi nên lên vào bưng tới đây, chị nhận đi. Ngọc Tiêu có tới tìm đừng nói ra, để tôi bắt phải chuộc.

Nghênh Xuân hỏi:

- Tới lúc Đại nương tưởng mất cái bình này rồi cho đi tìm loạn nhà là anh mệt đó.

Cẩm Đồng cười:

- Tôi có lấy bình rượu này ra khỏi bàn tiệc đâu mà sợ.

Nói xong quay ra. Nghênh Xuân đổ rượu và đồ ăn ra cho vú em và Tú Xuân ăn uống rồi giấu bình rượu đi một chỗ.

Chiều hôm đó, khách khứa ra về, gia nhân dọn dẹp đồ đạc thì thấy thiếu một bình rượu bằng bạc. Ngọc Tiêu vội chạy vào thư phòng tìm nhưng không thấy, hỏi Thư Đồng thì Thư Đồng đáp:

- Cả ngày nay tôi theo gia gia ở ngoài, có biết gì đâu.

Ngọc Tiêu hoảng quá, bèn rỉ tai cho Tiểu Ngọc biết, Tiểu Ngọc mắng:

- Mày chết, tao lo trà, mày lo rượu, vậy mà mất bình rượu là thế nào.

Nói xong Ngọc Tiêu tìm khắp nơi, nhưng tìm mãi cũng không ra. Lát sau, tìm bình rượu không thấy, đám gia nhân loạn cả lên, người nọ đổ người kia, rồi khóc lóc than thở. Lúc Bình Nhi về phòng, Nghênh Xuân kể lại chuyện Cầm Đồng đem bình rượu bằng bạc tới, bảo giấu đi. Bình Nhi mắng:

- Thằng chết dám dám đùa như vậy bao giờ không, mà sao mày lại giữ đùm nó, bọn a hoàn đang sợ phát khóc lên kia kìa, mày có mau mau đem bình rượu tới đưa cho chúng nó không.

Nghênh Xuân vội ôm bình rượu đi. Lúc đó Nguyệt nương đang cho gọi Tiểu Ngọc và Ngọc Tiêu lên hỏi. Hai đứa khóc lóc. Nguyệt nương bảo:

- Chúng bay còn khóc lóc gì nữa? Chỉ có hai đứa bay lo trà rượu, bây giờ bình mất thì tính sao đây?

Ngọc Tiêu nói:

- Tôi lúc nào cũng ở cạnh nương nương để rót rượu, còn đồ vật như bát đĩa bình rượu thì do Tiểu Ngọc cai quản, tôi làm sao biết có bao nhiêu bình rượu, và là những bình nào.

Tiểu Ngọc nói:

- Tôi đi lấy trà thì còn thấy chị cầm bình rượu đó, sao lại bảo không biết?

Nguyệt nương bảo:

- Khánh khứa hôm nay có gì là đông đâu, mà toàn là đàn bà, toàn những chỗ thân tình, làm sao lại mất bình rượu được. Thôi để lát nữa chủ chúng bay về rồi chúng bay trả lời, xem mỗi đứa có được một trận nên thân không.

Đúng lúc đó thì Tây Môn Khánh về tới, vào phòng Nguyệt nương, thấy hai a hoàn đang quỳ thì hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nguyệt nương kể lại chuyện mất bình rượu bằng bạc. Tây Môn Khánh bảo:

- Để từ từ rồi tìm cho ra, việc gì mà âm ỉ lên vậy?

Kim Liên cũng tới, nghe vậy liền nói:

- Đồ đạc trong nhà mất mát thì phải tra hỏi chứ, mà lại là đồ quý nữa. Lần này mà tra không ra thì lần sau gia nhân tha hồ mà ăn cắp. Vả lại hôm nay là chuyện vui mừng, mất đồ không tốt.

Rõ ràng là Kim Liên muốn ám chỉ rằng đứa con của Bình Nhi sẽ chẳng ra gì. Tây Môn Khánh hiểu ý nhưng không nói gì. Đúng lúc đó thì Nghênh Xuân đem bình rượu tới. Ngọc Tiêu nói ngay:

- Đúng là cái bình đó đây rồi.

Nguyệt nương hỏi:

- Ở đâu ra đây?

Nghênh Xuân đáp:

- Anh Cầm Đồng đem tới phòng Lục nương bảo con cất giùm, thật ra không biết từ đâu đem tới.

Nguyệt nương hỏi vọng ra:

- Thằng quý Cầm Đồng đâu?

Đại An chạy vào thưa:

- Hôm nay Cầm Đồng phải ngủ đêm để coi nhà ở đường Sư Tử.

Kim Liên nghe xong cười khẩy. Tây Môn Khánh hỏi:

- Nàng cười gì vậy?

Kim Liên đáp:

- Cầm Đồng là gia nhân của Lục nương, rõ ràng là nó ăn cắp bình rượu rồi đem giấu tại phòng chủ, nó ỷ thế chủ mà làm bậy không trừng trị thì để làm gì. Theo tôi thì nên cho gọi nó về ngay, hỏi đầu đuôi rồi đánh cho một trận là xong.

Tây Môn Khánh nghe xong nổi giận bảo:

- Nàng nói như vậy tức là bảo Lục nương muốn cái bình rượu đó rồi sai thằng Cầm Đồng ăn cắp phải không? Nàng nghĩ là Lục nương không có tiền mua nổi cái bình đó phải không?

Kim Liên thẹn đỏ mặt tía tai đáp:

- Có phải tôi bảo là Lục nương không có tiền đâu.

Nói xong lui mất. Tây Môn Khánh ra đại sảnh nói chuyện với Kính Tế. Kim Liên thì gặp Ngọc Lâu nói chuyện. Kim Liên nói toàn những lời trách oán Tây Môn Khánh và bôi nhọ Bình Nhi. Lát sau lại bảo:

- Sinh được đứa con trai thì cứ như là sinh ra Thái tử không bằng. Gia gia từ khi có con thì tôn người ta lên tận mây xanh còn coi chúng mình như đất bùn. Gia gia không thèm nhìn đến chúng mình, mà chúng mình có vô tình nói câu gì động đến người ta là y như gia gia nổi giận mắng mỏ. Ai không biết là Bình Nhi nó có tiền, lại sinh được con trai, nhưng cái gì cũng vừa phải thôi chứ.

Ngọc Lâu chỉ âm ừ cho qua. lát sau Tây Môn Khánh và Kính Tế từ phòng khách bước ra hoa viên. Ngọc Lâu bảo:

- Thư thư nên về phòng đi, chắc gia gia tới phòng thư thư đó.

Kim Liên cười nhạt:

- Tối phòng người nào có con trẻ thì mới vui, chứ còn phòng chúng mình lạnh tanh vắng ngắt, không có tiếng trẻ con cười khóc, vui gì mà đến.

Đang nói thì Xuân Mai từ xa đi tới. Ngọc Lâu cười:

- Tôi nói là gia gia tới phòng thư thư, thư thư không tin. Xuân Mai nó chẳng ra gọi thư thư về là gì kia?

Đoạn hỏi Xuân Mai:

- Người đi đâu vậy?

Xuân Mai bước tới đáp:

- Tôi đang định đi tìm Ngọc Tiêu để hỏi xem chị ấy có muốn lấy ít khăn vuông không.

Ngọc Lâu hỏi:

- Gia gia bây giờ đang ở đâu?

Xuân Mai đáp:

- Gia gia đang ở phòng Lục nương.

Ngọc Lâu im lặng. Kim Liên thì cảm thấy như có ai cầm dao cắt từng khúc ruột mình, bèn nghiêng răng nói:

- Quân bạc tình, từ nay nhất định không cho vào phòng tôi nữa.

Ngọc Lâu bảo:

- Sao lại nói vậy?

Kim Liên nói rít qua hai hàm răng:

- Chứ không ư? Bình Nhi thì hơn gì tôi, vậy mà có được đứa con trai, thì một người ở trên chín tầng mây, một người bị đìm xuống tận đất đen.

Trong khi Kim Liên đang thở than oán tránh thì Tây Môn Khánh từ phòng Bình Nhi trở lên sảnh đường. Có gia nhân của Tiết Thái giám đem rượu quý và các lễ vật rất hậu tới chúc mừng. Tây Môn Khánh thưởng tiền cho gia nhân nhà họ Tiết rồi cho về, Nguyệt nương sai a hoàn ra mời Tây Môn Khánh vào để Lý Quế Thu và Ngô Ngân Nhi từ già. Tây Môn Khánh vào bảo:

- Hai nàng về làm gì, xin ở lại đây chơi, tiệc tùng còn nhiều, tôi sẽ gọi đoàn hát tới mua vui. Hai nàng là khách, cứ việc ngồi uống rượu nghe hát.

Quế Thu nói:

- Nếu gia gia có lòng giữ lại thì xin nói cho người tới báo cho mẫu thân tôi một tiếng để người được yên tâm.

Tây Môn Khánh cho hai cái kiệu trở về, lại sai người đi báo tin cho Lý bà biết.

Hôm sau, Tây Môn Khánh cho dọn tiệc lớn tại đại sảnh để đãi khách, lại mời Ứng, Tạ hai người tới tiếp khách giùm. Hai người tới sớm. Tây Môn Khánh mời ra Tụ Cảnh Đường trong hoa viên uống trà. Ứng Bá Tước hỏi:

- Tiệc hôm nay đại ca mời những ai?

Tây Môn Khánh đáp:

- Có hai Tướng công Lưu, Tiết, có Chu đại nhân ở Soái phủ, có Đô giám Kinh Nam Giang, Hạ Đề hình, Trương Đoàn luyện Tổng binh, Phạm Thiên hộ, Ngô đại ca, Ngô nhị ca và ít người nữa, nhị vị tiếp đãi giùm cho.

Nói xong thì thấy Ngô đại ca và Ngô nhị ca tới, đôi bên vái chào rồi cùng ngồi. Ứng Bá Tước hỏi:

- Ca nhi đã đầy tháng rồi, đã cho bồng ra ngoài chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Coi vậy chứ cháu nó hãy còn non nớt, bồng ra ngoài sợ gió máy, nhưng vú em bảo là không sao cả. Hôm nay đã cho quấn chăn thật ấm rồi bồng ra cho mấy người trong thân quyến coi rồi.

Bá Tước nói:

- Nếu như vậy thì bây giờ nhân lúc khách khứa chưa tới, xin đại ca cho bồng ca nhi ra đây cho chúng tôi thăm một chút.

Tây Môn Khánh quay lại bảo gia nhân:

- Đại cữu và Nhị cữu cùng Ứng nhị gia, Tạ đại gia muốn thăm ca nhi, vào thưa với Đại nương cho bồng ca nhi ra đây một lát.

Gia nhân vào thưa. Nguyệt nương sai vú em Như Ý quán chần thật ấm cho Tố Quan rồi dặn bồng cho cẩn thận, lại sai Đại An đi theo canh chừng. Mọi người xúm lại coi, thấy mặt mũi khôi ngô đều khen tặng hết lời. Ngô đại cữu, Ngô nhị cữu và Hy Đại đều tặng quà cho đứa nhỏ, riêng Bá Tước tặng sợi dây đeo, có mấy đồng tiền Trường Mệnh. Sau đó Tây Môn Khánh cho vú em và Đại An đem Tố Quan về phòng, dặn là đi cẩn thận, kéo ca nhi giạt mình. Ứng Bá Tước nói tiếp:

- Tướng mạo ca nhi thật khôi ngô đoan chính, sau này tất phải là tay công danh quán thế chứ không vừa đâu.

Tây Môn Khánh vui lắm, đứng dậy mà vái tạ. Mọi người lại tiếp tục trò chuyện. Lát sau gia nhân vào báo là có Lưu công và Tiết công tới. Tây Môn Khánh vội sửa lại áo mũ ra tận cổng tiếp rước. Hai vị Tướng công mỗi người ngồi một kiệu, tiên hô hậu ủng mà tới. Tây Môn Khánh cúi mình vái chào rồi mời lên đại sảnh. Lát sau Chu Thủ bị, Kinh đô giám, Hạ Đề hình cùng các quan lại trong phủ huyện tới đông đủ. Ngoài cổng xe ngựa chập chùng, lính hầu nhan nhản, trong nhà thì gia nhân đầy tớ đứng chật nhà, xúm xít hầu hạ xung quanh. Sau vài tuần trà, Tây Môn Khánh cho cử nhạc tung bùng rồi mời khách nhập tiệc. Tiệc gồm mười hai bàn lớn kê dọc theo đại sảnh. Tây Môn Khánh mời hai tướng công Lưu, Tiết ngồi đầu tiệc, hai người này từ chối, nói:

- Đâu phải chỉ có chúng tôi, còn nhiều vị khác xứng đáng hơn chứ.

Chu Thủ bị đứng dậy nói:

- Nhị vị đều là đại thần trong triều, lại cao niên và nhiều đức. Người ta thường nói, bậc nội thân làm quan ba năm thì được ngồi trên thiên tử, cho nên nhị vị ngồi đầu tiệc là đúng lắm.

Hai người khiêm nhượng một hồi rồi Tiết Tướng công nói:

- Lưu ca à, liệt vị đây đã nói vậy thì mình ngồi xuống đi, kéo chủ nhân buồn.

Nói xong, hai người ngồi xuống đối diện nhau, sau mỗi người có hai gia nhân đứng quạt. Khách khứa phân ngôi thứ mà ngồi. Nhã nhạc vang lừng, mọi người bắt đầu nhập tiệc. Thôi thì rượu quý cùng sơn hào hải vị không sao kể hết. Qua năm tuần rượu, hai nhạc công là Lý Minh và Ngô Huệ, người đàn tỳ bà, người đàn tranh, bước tới gần tiệc để đàn hát theo lệnh của thực khách. Chu Thủ bị bảo:

- Hai người hát mừng nhị vị Tướng công đây trước đi.

Lưu Thái giám nói:

- Xin để nhường liệt vị trước.

Chu Thủ bị nói:

- Xin lão công không nên quá khiêm tốn như vậy khiến chúng tôi khó nghĩ.

Lưu Thái giám bèn bảo:

- Nếu vậy thì bảo hai đứa đó nó hát bài "Cuộc đời như giấc chiêm bao" đi.

Chu Thủ bị nói:

- Thưa với lão công, bài đó là lời than của người chán đời quy ẩn, Tây Môn đại nhân đây hôm nay có việc vui mừng thì e rằng không nên cho hát bài đó.

Lưu Thái giám bảo:

- Nếu vậy thì bảo nó hát bài "Người đại thần quản lãnh lục cung".

Chu Thủ bị nói:

- Bài đó chỉ là những lời tạp ký, hôm nay là ngày khánh hạ, có lẽ không nên cho hát bài đó.

Tiết Thái giám bảo:

- Nếu vậy thì bảo chúng hát bài "Ồ đời khổ nhất biệt ly".

Hạ Đề hình cười:

- Thưa lão công, bài đó lại càng không hát được.

Tiết Thái giám bảo:

- Chúng tôi là những nội quan, cả đời chỉ biết tung hô vạn tuế nên không rành về hát xuống, thôi thì để hai đứa nó muốn hát gì thì hát.

Hạ Đê hình ý mình là nhân viên chấp sự trong Kim Ngô Vệ, lại cậy là vị quan về hình pháp, nên ngang nhiên bảo hai ca công:

- Các người nên hát khúc "Tam thập xoang". Hôm nay là tiệc mừng Tây Môn đại nhân gia quan tiến lộc và sinh quý tử, vậy các người nên hát khúc đó là hợp nhất.

Tiết Thái giám hỏi:

- Có cả việc sinh quý tử nữa sao?

Chu Thủ bị đáp:

- Hôm nay cũng là tiệc mừng ngày đầy tháng của Tây Môn công tử, anh em chúng tôi là chỗ đồng liêu nên đều có lễ vật tới mừng rồi.

Tiết Thái giám quay sang bảo Lưu Thái giám:

- Lưu ca à, ngày mai chúng mình phải sai người đem lễ vật tới mừng.

Tây Môn Khánh vội đứng dậy nói:

- Tiểu sinh đây mới có được một đĩa khuyến tử, không có gì đáng mừng, cúi xin nhị vị Tướng công dừng quá bận tâm.

Nói xong gọi Đại An vào mời Lý Quế Thư và Ngô Ngân Nhi ra biểu diễn đàn ca. Hai người ăn mặc xa hoa trang điểm lộng lẫy, bước ra trước tiệc lạy bốn lạy rồi hai người đi hai bên rót rượu mời khách.

Bữa tiệc tưng bừng trong tiếng đàn ca cười nói. Tới khoảng canh một, Tiết Thái giám và Lưu Thái giám đứng dậy nói:

- Hôm nay chúng ta vì tấm thịnh tình của chủ nhân mà tới đây, trước là để mừng chủ nhân, sau là cùng chủ nhân và liệt vị vui tiệc, thật hân hạnh cho chúng ta lắm. Bây giờ thì chúng ta xin cáo từ.

Tây Môn Khánh đứng dậy nói:

- Chẳng mấy khi nhị vị lão công giáng lâm tới nơi chật hẹp này, xin ngồi nán lại đôi chút.

Đám khách thấy hai Thái giám Lưu, Tiết cáo từ thì cũng đứng dậy vái chào mà về. Tây Môn Khánh cùng Ngô đại cữu, Ngô nhị cữu, Ứng Bá Tước và Tạ Hy Đại tiễn khách ra về. Ngoài cổng đèn đuốc sáng trưng, gia nhân lính hầu chạy rậm rạp, mỗi vị quan là một đoàn tùy tùng tiền hô hậu ủng mà về...

TRẺ THƠ KINH ĐỘNG

Khách khứa ra về, Tây Môn Khánh mời Ngô đại cữu, Ngô nhị cữu, Ứng Bá Tước và Tạ Hy Đại ở lại uống rượu nghe nhạc, lại dọn đám nhạc công:

- Ngày mai các người lại tới đây giúp ta, ta còn phải mời các bạn đồng sự và thuộc hạ trong sở tới nữa. Các người gắng sức sẽ có thưởng.

Đám nhạc công đáp:

- Chúng tôi lúc nào cũng gắng sức, ngày mai chúng tôi ăn mặc đẹp và sẽ tới giúp vui.

Lát sau Tây Môn Khánh cho dọn tiệc cho đám nhạc công ăn uống, sau đó cho họ ra về. Sau đó Lý Quế Thư và Ngô Ngân Nhi bước ra cười bảo:

- Quan nhân à, bây giờ đã muộn rồi, kiệu cũng đang chờ, cho chúng tôi về nhé.

Ứng Bá Tước bảo:

- Chúng tôi thì thế nào cũng xong, nhưng hôm nay có nhị vị cữu gia đây, chưa hát khúc nào cho nhị vị đây nghe mà đã đòi về là thế nào?

Quế Thư nói:

- Nhị gia không biết nên mới nói vậy, tôi ở đây đã hai ngày liền, ở nhà chắc mẫu thân tôi mong lắm.

Bá Tước nói:

- Thôi thôi, nếu không chịu thì cứ về đi.

Tây Môn Khánh bảo: